

Sygn. akt I CNP 25/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

ze skargi E. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w W.

z dnia 19 września 2012 r., wydanego w sprawie

z wniosku Syndyka masy upadłości W. S.A. w W.

przy uczestnictwie E. B.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga E. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 19 września 2012 r. została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego i naruszenia przepisów postępowania. Zdaniem skarżącej zaskarżone postanowienie jest niezgodne z art. 373 ust. 1-3 i art. 374 § 2 p.u.n. oraz art. 233 § 2 w zw. z art. 227 k.p.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarżąca w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Rejonowego ograniczyła się w istocie do samego stwierdzenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Nie stanowi to spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że

skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Skarga E. B. dotyczy ponadto orzeczenia sądu pierwszej instancji. W tym przypadku konieczne jest wykazanie dodatkowo, że występuje w sprawie wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, stosownie do treści art. 424¹ § 2 k.p.c.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

kc